

Čj. MZP/2025/710/895

7. března 2025

APLIKACE § 14 ODS. 5 ZÁKONA O INTEGROVANÉ PREVENCI S OHLEDEM NA LHŮTU V § 18 ODS. 3 TOHOTO ZÁKONA

ÚVOD

Účelem dokumentu je podrobněji rozpracovat možnosti postupu provozovatelů a povolujících orgánů při implementaci prováděcích rozhodnutí Komise (EU), kterými se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU.

Ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 75/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) ukládá povolujícímu úřadu zajistit prostřednictvím přezkumu a navazujících správních úkonů, aby závazné podmínky provozu všech relevantních integrovaných povolení byly do 4 let od zveřejnění závěrů o BAT pro hlavní činnost v souladu se zveřejněnými závěry o BAT, případně aby byly podmínky stanoveny v souladu s postupem podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci. Uvedený § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci doslova uvádí, že v dané lhůtě podmínky musí být nejen stanoveny, ale musí být rovněž dána povinnost provozovatele zařízení je dodržovat.

Podmínky provozu, které odpovídají § 14 odst. 4 a § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, by měly být ukládány tak, aby byly pro provozovatele závazné po uplynutí lhůty uvedené v § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci. Čtyřletá lhůta má dva důvody. Především organizačně-administrativní důvod, tj. rozložení přezkumů a změn v rámci uvedeného časového úseku pro povolující úřad. Sekundárním, neméně důležitým, důvodem je adaptace na požadavky nových závěrů o BAT na straně provozovatele, i když lze předpokládat, že provozovatelé zařízení, kterých se závěry o BAT týkají, již mají informace z průběhu revize referenčního dokumentu o BAT (BREF).

Pokud by požadavky závěrů o BAT byly aplikovány ihned po provedení přezkumu, vedlo by to k disproporčnímu ukládání povinností na provozovatele v rámci jednoho odvětví, a to nikoliv primárně jako důsledek jejich vlivu na životní prostředí.

Zkrácení lhůty pro aplikaci závěrů o BAT do integrovaných povolení

Ve výjimečných případech lze při uplatňování § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci postupovat odchylně, a to v případech, kdy je možné kratší dobu na aplikaci podmínek dle § 14 odst. 4 a § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci odůvodnit odkazem na nutnost plnění standardů kvality životního prostředí, tj. v případě, kdy dochází k značnému znečištění životního prostředí, kdy jsou významně překračovány standardy kvality životního prostředí pro relevantní polutant, a zkrácení čtyřleté lhůty je nezbytné k plnění uvedených standardů. Aby povolující orgán mohl přikročit k tomuto kroku, musí být předmětné zařízení skutečně identifikováno jako zařízení s významným dopadem na standard kvality životního prostředí. Nelze tak učinit pouze na základě obecného konstatování, že v místě provozování tohoto zařízení dochází k překračování standardu kvality životního prostředí.

Postup v případech, kdy nelze dodržet lhůtu pro aplikaci závěrů o BAT do integrovaných povolení z důvodů týkajících se průběhu řízení v prvním stupni

Zákon o integrované prevenci neřeší situaci, že nedojde k splnění požadavku na implementaci ve čtyřleté lhůtě z důvodu větší než očekávané časové náročnosti řízení. Z dosavadní praxe je zřejmé, že ve výjimečných případech může nastat situace, kdy po uplynutí čtyřleté lhůty nejsou v integrovaném povolení uvedeny specifické emisní limity příp. podmínky provozu vyplývající ze zveřejněných závěrů o BAT. A to zejména v souvislosti s problematickým vyjednáváním stanovení specifických emisních limitů stanovovaných podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, nicméně tato situace se může týkat také uvedení podmínek provozu do souladu se zveřejněnými závěry o BAT podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci, kde nedošlo k shodě povolujícího úřadu a provozovatele.

V dodržení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci (tj. že provozovatelé mají závazné podmínky provozu v právní moci k vymezenému datu) mohou bránit následující okolnosti:

- a) nebyla předložena žádost podle § 14 odst. 4 nebo odst. 5 zákona o integrované prevenci;

- b) nebyla předložena žádost podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci (úřad formální výzvu v návaznosti na přezkum nevydal);
- c) v rámci ověření podle § 3 odst. 3 zákona o integrované prevenci byla zjištěna nekompletní žádost a bylo nutné ji doplnit a řízení přerušit;
- d) v rámci řízení byla podle § 3 odst. 4 zákona o integrované prevenci zjištěna nutnost doplnit žádost a řízení přerušit.

Teoreticky by měla být např. kompletnost a konzistence argumentace provozovatele ošetřena při ověřování žádosti podle § 3 odst. 3 zákona o integrované prevenci. Nicméně s ohledem na komplexnost řešených otázek, jejich mezioborový charakter a vyjednávání mezi úřadem a účastníky řízení není reálné očekávat, že by se žádost neobešla alespoň v části případů bez doplnění a s tím souvisejícího přerušením řízení.

Ministerstvo životního prostředí jako metodický orgán si je vědomo, že je problematické v některých případech odhadnout délku trvání správního řízení, explicitně co se týká tzv. podstatných změn integrovaných povolení ve smyslu § 19a odst. 6, tj. pokud se jedná o změnu integrovaného povolení podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci.

Řešení bylo nastaveno v „Metodickém dokumentu k problematice ekonomického hodnocení dosažení úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami a odborného posouzení“ z 15. dubna 2014. Podrobný postup úřadu je popsán na straně 7 a 8 takto:

Pokud není na základě přezkumu zjištěn soulad s § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci a provozovatel se rozhodl využít ustanovení § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci (může být ošetřeno v rámci protokolu a případných námitek podle kontrolního řádu), potom povolující úřad vyzve provozovatele k podání žádosti podle § 19 písm. c). Nejzazší lhůta k podání uvedené žádosti jsou 4 roky od zveřejnění závěrů o BAT pro hlavní činnost v Úředním věstníku EU. Od této doby je nutno odečíst dobu nutnou k vedení řízení podle zákona o integrované prevenci, aby bylo řízení uzavřeno a závazné podmínky byly platné ještě v rámci uvedené 4leté lhůty (Vychází se ze lhůt uvedených v zákoně o integrované prevenci. Opravné prostředky se nezohledňují).

Uplatnění uvedeného postupu zavádí do vztahu mezi povolujícím úřadem a provozovatelem jednoznačně definovaný bod – výzvu k podání žádosti, mezi jejíž náležitosti integrálně patří i termín tohoto předložení.

Jako následný krok se nabízí, pokud provozovatel žádost nepředloží, že lze uplatnit postupy podle § 19b odst. 4 zákona o integrované prevenci, tj. povolující úřad je oprávněn vydat

rozhodnutí o omezení nebo zastavení provozu zařízení nebo jeho části. Dále se jedná o přestupek podle § 37 odst. 1 písm. c) téhož zákona. S ohledem na vývoj legislativy od doby vydání metodického dokumentu se však nabízí jiný, logičtější, následný krok, kterým je zahájení správního řízení o změně integrovaného povolení z moci úřední podle § 19 písm. e), jehož výsledkem by mělo být především stanovení specifických emisních limitů podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci podle bodů a) a b), které nepřekračují úrovně emisí spojené s nejlepšimi dostupnými technikami.

Provozovatel může být tímto postupem výrazně omezen, nicméně pokud nebyla z jeho strany podána výše uvedená žádost, tak může mít povolující úřad za to, že není ze strany provozovatele rozporována povinnost být v souladu s požadavky BAT. Pokud provozovatel prakticky nečiní žádné kroky k dosažení souladu s BAT, tak je dalším možným postupem omezení provozu, v krajním případě zastavení technologie. Tím není dotčena možnost v budoucnu dosáhnout souladu se závěry o BAT či získat tzv. výjimku podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci.

V případě bodů c) až d), kdy správní řízení stále probíhá, ale již je zřejmé, že nebude dodržena čtyřletá implementační lhůta, případně již tato lhůta uplynula, se nabízí upravit závazné podmínky provozu ve vztahu k čtyřleté implementační lhůtě závěrů o BAT pomocí mezitímního rozhodnutí podle § 148 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. **Mezitímní rozhodnutí by uvádělo „provizorně“ závazné podmínky provozu do souladu s BAT do doby rozhodnutí o výjimce.** Je však nutné si uvědomit, že proti mezitímnímu rozhodnutí lze uplatnit v plné šíři standardní opravné prostředky a navíc jsou na něj kladeny stejné požadavky co do náležitostí jako na standardní rozhodnutí. Na základě uvedeného tedy tento postup nelze jednoznačně doporučit¹.

Stav řízení musí být rovněž posouzen z pohledu procesní ekonomie. Pokud je zřejmé, že takto přijaté rozhodnutí by bylo využíváno pouze po dobu několika týdnů do rozhodnutí o výjimce, tak např. „provizorní“ stanovení emisního limitu jako ročního průměru (což je hodnota BAT-AEL v závěrech o BAT, na základě které jsou stanovovány specifické emisní limity) nedává valný smysl.

Zároveň je možné uvést, že při implementaci některých dříve zveřejněných závěrů o BAT (např. pro sklářský průmysl) došlo rovněž k určitým prodlevám (v extrémnějších případech až 20 týdnů) oproti čtyřleté lhůtě a vůči těmto zařízením nebyly učiněny žádné specifické kroky omezující provozovatele do doby konečného rozhodnutí. Tuto skutečnost je nutné zohlednit v souvislosti s aplikací principu rovnosti. Určitá prodleva oproti implementační lhůtě podle § 18

¹ Komentářová literatura (VEDRAL, Josef. Správní řád – komentář. 2006, BONA POLYGON, Praha, ISBN 80-7273-34-3) uvádí předpoklad dělitelnosti věci a procesní ekonomie jako klíčové faktory při aplikaci tohoto typu rozhodnutí. Vzorové příklady uváděné tamtéž (samostatné rozhodnutí o jádru sporu a návazně až např. o rozsahu nároku) nejsou aplikovatelné. Nicméně dělitelnost věci je patrně relevantní, ale pouze z časového hlediska. Vydání tohoto typu rozhodnutí není povinné a v každém individuálním řízení je nutné provést posouzení jeho vhodnosti.

odst. 3 zákona o integrované prevenci je velmi nežádoucí, nicméně poskytnutí dodatečného časového prostoru pro dokončení probíhajících řízení v řádu jednotek týdnů je v odůvodněných případech akceptovatelné. Opačný postup by vedl k dalším komplikacím u procesně i technicky extrémně komplikovaných řízení, přičemž efekt na životní prostředí by byl zanedbatelný.

Alternativou je uplatňovat rozhodnutí v části věci podle § 148 správního řádu (např. u těch emisních limitů, kde nejsou mezi účastníky řízení zásadní rozpory) rozhodnout co nejdříve – tak, aby alespoň část závazných podmínek provozu byla v právní moci ve čtyřleté lhůtě.

Postup v případech, kdy nelze dodržet lhůtu pro aplikaci závěrů o BAT do integrovaných povolení z důvodu, kdy je o změně povolení opětovně rozhodováno prvoinstančním úřadem po úspěšném odvolání nebo soudním řízení

Jak je uvedeno výše, při podání včasné žádosti o změnu integrovaného povolení se zohledňuje pouze doba nutná k vedení řízení podle zákona o integrované prevenci tak, aby bylo řízení uzavřeno a závazné podmínky byly platné ještě v rámci uvedené 4leté lhůty a opravné prostředky se nezohledňují.

Proto je potřeba rozšířit výčet okolností, které brání v dodržení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci (tj. že provozovatelé mají závazné podmínky provozu v právní moci k vymezenému datu), o následující případy:

- e) rozhodnutí nenabylo právní moci a probíhá odvolací řízení.
- f) rozhodnutí nenabylo právní moci a bylo vráceno odvolacím orgánem k novému projednání v první instanci;

Specifickým případem je pak situace, kdy je výsledné rozhodnutí napadeno řádným opravným prostředkem některým z účastníků správního řízení a následné rozhodnutí odvolacího orgánu je napadeno žalobou. Pro další postup hraje roli, zda byl žalobě přiznán nebo zda jí nebyl přiznán odkladný účinek.

- g) odkladný účinek žaloby vede k zneplatnění rozhodnutí o odvolání o výjimce až do rozhodnutí soudu o vlastní žalobě, jinými slovy změna integrovaného povolení de facto nenabyla právní moci;
- h) nepřiznaný odkladný účinek znamená, že prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci a podmínky v něm stanovené jsou platné. Stále však pouze do doby, než bude o vlastní

žalobě rozhodnuto. V případě, kdy je žaloba zamítnuta, nic se z hlediska již vydaného povolení nemění. Výsledný rozsudek soudu ale může znít ve prospěch žalující strany a rozhodnutí odvolacího orgánu bude zrušeno a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému odvolacímu orgánu. Případně může být s odkazem na § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zrušeno také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V obou případech se tedy stává prvoinstanční rozhodnutí nepravomocným a povolující úřad musí vyčkat pokynu odvolacího orgánu.

Je evidentní, že termín implementace již proběhl. Opět probíhá řízení o výjimce v prvním stupni (tj. situace popsána v bodech e), g) a h), je nutné posoudit celou situaci z pohledu procesní ekonomie a zásady rovnosti. Je zcela zřejmé, že v těchto případech se již nepohybujeme v řádech týdnů, kdy nebude splněna čtyřletá lhůta, ale v měsících, resp. letech. Rovněž tak je zřejmé, že následující kroky povolujícího orgánu musí být dostatečně rychlé a zároveň pečlivě zváženy.

V první řadě je nutné zdůraznit, že je nutné dodržet ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tzn. povolující úřad, který napadené rozhodnutí vydal, je při novém projednání věci vázán názorem a doporučením nadřízeného orgánu, který rozhodoval při odvolání. V případě zrušení rozhodnutí soudem se navíc ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního uplatní vázanost správních orgánů názorem soudu.

Bez ohledu na níže uvedený postup, který je obecně použitelným doporučením a nemůže zohlednit konkrétní doporučení odvolacího orgánu.

Přezkum podmínek integrovaného povolení

Podle § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci provede povolující úřad přezkum všech závazných podmínek integrovaného povolení, je-li zveřejněno rozhodnutí o závěrech o nejlepších dostupných technikách pro hlavní činnost zařízení podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. Při přezkumu se zohlední všechny nové nebo aktualizované závěry o nejlepších dostupných technikách použitelné pro dané zařízení, které byly přijaty na úrovni Evropské unie podle čl. 13 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU od udělení povolení nebo jeho posledního přezkumu. Úřad na základě provedeného přezkumu zajistí, aby do 4 let od zveřejnění příslušných závěrů o nejlepších dostupných technikách byly závazné podmínky integrovaného povolení v souladu se závěry o nejlepších dostupných technikách a aby provozovatel zařízení byl povinen tyto podmínky dodržovat.

Obecně v případě, kdy je správní řízení odvolacím orgánem vráceno zpět povolujícímu orgánu, je z pohledu zákona o integrované prevenci **nutné formálně uskutečnit přezkum podle § 18 odst. 3** zákona o integrované prevenci.

Zdánlivě tento přezkum byl již uskutečněn v prvním správním řízení, nicméně vzhledem k časové prodlevě nelze vyloučit, že nastaly okolnosti, např. změny technologických postupů (přestože již byly řádně zprocesovány), které by mohly ovlivnit stanovené specifické emisní limity (zvláště v případě, kdy se správní řízení týká § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci). Nicméně je

možné, protože tento přezkum byl již ve skutečnosti proveden, že se správní úřad vypořádá s přezkumem podle § 18 odst. 3 konstatováním, že nový přezkum by nepřinesl žádná nová zjištění, než která byla zjištěna dříve, a že výsledek (protokol) z přezkumu je nadále platný. Tuto skutečnost však musí uvést do odůvodnění rozhodnutí, tzn. musí být patrné, že se otázkou opakovaného přezkumu zabýval.

Pokračování ve správním řízení o změně integrovaného povolení

Pokračování ve správním řízení o změně integrovaného povolení musí nadále probíhat ve lhůtách a se všemi procesními úkony, které jsou dány zákonem o integrované prevenci. Podle pokynu odvolacího orgánu je zřejmé, do které procesní fáze je správní řízení vráceno. Není možné paušalizovat opětovné správní řízení pouze na skutečnost, že je nutné bez odkladu vydat pouze rozhodnutí. Ačkoliv se stále jedná o původní žádost, kromě pokynů odvolacího orgánu je potřebné zohledit další skutečnosti, které by mohly ovlivnit výsledné stanovení specifického emisního limitu.

Ve světle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 A 82/2021-34 ze dne 7. 8. 2024², musí při novém posouzení správní úřad jednoznačně vycházet z dostatečně zjištěného stavu. Soud zde zdůrazňuje, že na řízení se vztahuje § 3 správního řádu, kde je zakotveno, že správní orgány postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud ve svém rozsudku zastává názor, že nedostatečné zjištění rozhodného skutkového stavu zásadním způsobem ovlivňuje celé řízení o žádosti podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, neboť od výše emisí skutečně produkovaných zařízení se zásadním způsobem odvíjí posouzení otázky existence závažného znečištění životního prostředí, tj. otázky, zda bude dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí, i otázky ekonomického posouzení nákladů na dosažení limitů souvisejících s BAT.

To odkazuje na skutečnost, že je potřebné před vydáním rozhodnutí o změně integrovaného povolení **minimálně zohlednit skutečně emitované znečišťující látky**, které jsou předmětem žádosti, a to za období, které bezprostředně předchází vydání rozhodnutí. Není možné o výši stanovení specifických emisních limitů (obzvláště u specifických emisních limitů, které budou vyšší než úroveň emisí požadované ve zveřejněných závěrech o BAT) vycházet z emisí, které byly emitovány před několika lety, v době podání žádosti.

Na druhou stranu pokud nastane situace, že potřebu instalace dodatečných zařízení pro snižování emisí nebo zavedení dodatečných technologických postupů provozovatel zařízení již odůvodnil v prvním řízení, včetně vyhodnocení důvodu, proč stávající stav zařízení nezaručuje bezpečné plnění specifického emisního limitu, a v mezidobí nenastal důvod navrženou instalaci dodatečných zařízení měnit (např. z důvodu, že došlo k vývoji těchto snižujících technologií a nyní jsou již k dispozici účinnější), není důvod to ve správním řízení opětovně posuzovat.

Za předpokladu, že předmětem soudního řízení nebyla délka povolené výjimky z plnění BAT-AEL, má se zato, že provozovatel dostatečně prokázal, že k adaptaci potřebuje z objektivních důvodů delší lhůtu než ostatní provozovatelé, tj. lze považovat za legitimní **ponechat lhůtu**

² <https://www.zakonyprolidi.cz/judikat/ksul/16-a-82-2021-341>

v původním časovém rozmezí, včetně počátku výjimky (přestože již tato doba minula, nicméně je vhodné její zachování z důvodu případného řetězení / prodloužení výjimkového režimu). Jedná se o postup, který je v souladu se zásadou rovnosti (o výjimku mohli usilovat všichni provozovatelé), ochrany dobré víry, vysokou úrovní ochrany životního prostředí a také kontinuity.

Možnosti postupu do doby dokončení řízení o povolení výjimky

Protože je v takovém „vícekolovém“ správním řízení předpoklad, že výsledné rozhodnutí nebude vydáno v krátké době a bude trvat minimálně v řádech měsíců, je nutné se zabývat otázkou, zda upravit závazné podmínky provozu z moci úřední do doby, než bude dokončeno správní řízení o povolení výjimky podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci.

Zákon o integrované prevenci nabízí dvě možnosti:

- následným krokem, obdobně jako v případě, kdy provozovatel žádost nepředloží, může být uplatnění postupů podle § 19b odst. 4 zákona o integrované prevenci, tj. povolující úřad je oprávněn vydat rozhodnutí o omezení nebo zastavení provozu zařízení nebo jeho části;
- jiným následným krokem může být zahájení správního řízení o změně integrovaného povolení z moci úřední podle § 19 písm. e), jehož výsledkem by mělo být především stanovení specifických emisních limitů podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci podle bodů a) a b), které nepřekračují úroveň emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami.

Ani jednu z těchto možností ovšem nelze zcela doporučit. Je nutné zvážit následující důsledky, které by takový radikální krok povolujícího orgánu mohl znamenat.

Při řízení o žádosti je vždy nutné respektovat požadavek na rozhodnutí podle § 13 odst. 2 uvedeného zákona – tj. závazné podmínky provozu musí být technicky splnitelné. V řízeních z moci úřední již tento požadavek z formálního hlediska takto striktní není. Lze však mít za to, že není v souladu s obecnými principy správního práva, zejména se zásadou hospodárnosti, ukládat a následně vynucovat pro provozovatele zjevně v daném čase a místě technicky nesplnitelné požadavky. Pokud např. zařízení není schopno plnit standardní úroveň emisí spojené s BAT v běžném provozním režimu, je akceptovatelné zavést benevolentnější hodnoty ze závěrů o BAT (např. pro zařízení s omezenými provozními hodinami) společně se souvisejícími omezeními. Pokud zařízení není schopno úroveň emisí spojené s BAT plnit vůbec, tak lze do závazných podmínek provozu zavést příslušná provozní omezení. Při posuzování technické dosažitelnosti je nutné vzít do úvahy i výsledky (zejména kontinuálního) monitorování emisí z minulosti.

V obou uvedených následných krocích bude mít provozovatel možnost uplatnit v plné šíři standardní opravné prostředky. S téměř stoprocentní jistotou lze očekávat, že těchto prostředků využije, aby ochránil své zájmy a minimalizoval případné negativní dopady. Proto je nutné takové kroky pečlivě zvážit s ohledem na procesní a ekonomické aspekty takového správního řízení.

Je důležité zohlednit nejen časovou náročnost a finanční náklady spojené s uplatněním opravných prostředků, ale také potenciální rizika a přínosy, které mohou z těchto kroků vyplynout. Důkladná analýza je klíčová pro zajištění efektivního průběhu správního řízení, zvláště pokud výsledek správního řízení bude pro provozovatele nepřijatelný. A to i s ohledem na skutečnost, že toho rozhodnutí by mělo být účinné jen do doby, než bude dokončeno správní řízení o povolení výjimky podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci.

Na závěr je nutné upozornit na možný aspekt v případě, kdy se povolující úřad rozhodne paralelně vést řízení o výjimce a řízení k uvedení do souladu s BAT a toto rozhodnutí nabyde právní moci (např. v odvolacím řízení). Může tak vzniknout situace, že v okamžiku dokončení řízení o výjimce budou v jeden okamžik dvě rozhodnutí de facto v téže věci (výjimka z BAT vs. zesouladnění s BAT). Podle některých právních názorů by se uplatnilo kolizní pravidlo *lex posterior derogat priori* a pozdější rozhodnutí o výjimce by "přebilo" to starší o zesouladnění s BAT. Nicméně v této věci nelze učinit jednoznačný závěr. Pravidla tohoto typu se uplatňují v případě kolize právních norem a jejich uplatnění v případě individuálních právních aktů (zde správních rozhodnutí) se nezdá vhodné. **Proto je nutné důrazně doporučit, aby rozhodnutí o uvedení závazných podmínek do souladu se závěry o BAT obsahovalo jasně formulovanou podmínku ve výroku, která bude vymezené podmínky rušit v okamžiku, kdy bude v právní moci rozhodnutí o výjimce.**

Pokud by nabylo rozhodnutí o výjimce právní moci dříve, než bude vydáno rozhodnutí o uvedení do souladu se závěry o BAT, tak se probíhající řízení zastaví s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu s odkazem na „odpadnutí důvodu“ (tj. nikoliv z důvodu litispendence). Důvodem řízení by bylo v tomto případě plnění požadavku § 18 odst. 3 zákona o integrované prevenci a tento důvod již není po vydání rozhodnutí o výjimce validní.

Rozhodnutí o části věci, ve které byla v prvotním správním řízení nalezena shoda

Paralelně s alternativou uvedenou v části dokumentu, kde je řešena otázka „zpoždění“ vydání rozhodnutí podle 14 odst. 4 nebo odst. 5 zákona o integrované prevenci (viz str. 4), je **nejvhodnějším řešením, v případech, kdy je to relevantní, vydat rozhodnutí v části věci podle § 148 správního řádu.** To se odvíjí od rozhodnutí odvolacího orgánu a jeho pokynů a doporučení pro následné řízení, příp. v rozhodnutí soudu.

Zpravidla není celé rozhodnutí shledáno vadným. Je vhodné soustředit se na ty části výroku, které obstály v rámci odvolacího řízení / soudního řízení a o těchto částech lze rozhodnout pomocí

§ 148 správního řádu bez jakéhokoliv prodlení. Pokud již byly projednány v původním správním řízení a nebyly předmětem odvolání, lze mít za to, že toto znění je korektní a nemusí být předmětem opakovaného správního řízení (resp. opakovaného projednávání ve správním řízení), kde budou naopak řešeny pouze části výroku, které byly odvoláním napadeny, a kde je nutné najít novou shodu v rámci tohoto opakovaného správního řízení.

Pokud byla odvoláním napadena délka výjimky z plnění hodnot v souladu BAT-AEL, emisní stropy, harmonogram jednotlivých kroků k ukončení výjimky nebo technická opatření, nelze se zcela oprostít od souvisejících dopadů a je nutné pečlivě posoudit, co lze považovat za část původního správního řízení, kde byla nalezena shoda. Důvodem je (může být) přímá souvislost se stanovenými specifickými emisními limity.

Pokud ale např. byla odvoláním napadena pouze výše specifického emisního limitu stanoveného podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, pak výroková část rozhodnutí obsahovala mimo jiné také kroky provozovatele k tomu, aby po ukončení výjimečného režimu mohly být specifické emisní limity stanoveny v souladu se zveřejněnými závěry o BAT. Protože v odvolání je pouze diskutováno o vhodnosti výše stanoveného specifického emisního limitu, tak přestože souběžně byly hodnoceny i kroky vedoucí ke snížení emisí a dosažení emisního limitu podle BAT-AEL, tyto kroky nejsou závislé na stanovení specifického emisního limitu a lze tedy rozhodnout v části věci, tj. ve stanovení podmínek vedoucích ke snížení emisí. Toto rozhodnutí může mít provizorní charakter, tedy platnost pouze do doby, než nabyde právní moci rozhodnutí ve věci celé,

kde bude otázka podmínek provozu i stanovených specifických emisních limitů řešena komplexně. Stejným způsobem lze rozhodnout, pokud odvoláním byla napadena hodnota specifického emisního limitu u jedné znečišťující látky a ostatní nebyly rozporovány.

Schválil

Mgr. Evžen Doležal

ředitel odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence